

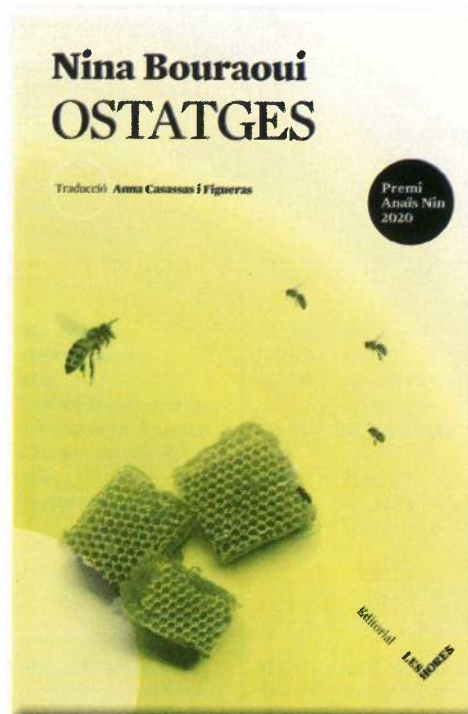
Dels innocents

La lectura de la darrera novel·la de Nina Bouraoui intitulada *Ostatges* m'ha produït un efecte de perplexitat: quin efecte té sobre la consciència la violència dels homes sobre les dones? Som pells tatuades amb les nostres ferides?

Formalment, la novel·la és deutora del seu origen com a obra de teatre, escrita per al Festival París de les Dones, representada des de 2015, en diverses avinenteses: la maduresa intel·lectual de la veu narrativa és una veu sofisticada, clara, que cerca la dicció en veu alta, en un escenari, ressonant per la platea com una seda envolvent. La veu que conta la seua història des d'un jo que se'ns presenta lògic, cartesià, però que, ben observat, no n'és tant de cartesià. (El lector pot fer el seu joc imaginatiu, si ho vol: el que ella sap i el que ella fa no són gaire idèntics.)

Altrament el diàleg, que de facto, és un monòleg, del propietari de la fàbrica, del Víctor Andrieu, és un exemple de violència i mentida en el món del treball, de gran eficàcia teatral.

Ostatges treballa imaginativament sobre un sol personatge al qual atorga una veu important: Sylvie Meyer, que és capaç d'analitzar la seua vida sentimental amb el seu marit amb una lucidesa inquietant: "Entre el meu marit i no jo hi havia una paret. Una paret que es va cons-

↓
'OSTATGES' SUGGEREIX QUE, SENSE CONSCIÈNCIA VERBAL, LA REPETICIÓ DE PATRONS DE CONDUCTA VIOLENTS, ESTÀ SERVIDA

truir de mica en mica." La claredat de la metàfora obeeix una realitat ben observada i matisada.

En la relació sentimental amb els altres, la protagonista diria que es veu obligada a ser molt precisa en el llenguatge: observa i narra totes les formes de violència que ha sofert a la seua ment i a la seua moral. És evident que la violència física deixa unes traces i uns records; és evident que la violència moral també. El que la novel·la indaga és sobre les traces

que deixa la violència no només física sinó el que podem anomenar provisòriament la violència psicològica sobre les dones. (De fet no tenim paraules per expressar-ho, encara.)

El que la novel·la aconseguix és suggerir d'una manera prou evident i simbòlica com les violències ocultes en el treball i en la sexualitat condicionen el propi viure. No vull fer d'espòiler. L'alliberament és la comprensió dels fets? Només indicar que les tres o quatre grans escenes sobre les quals bascula l'obra són narrades en una forma d'equilibrat suspens, amb una gran elisió. El desenllaç és abstracte: més adreçat a fer pensar que no pas a contentar i delitar el lector.

En resum, una obra en què les costures del teatre es veuen a tot arreu: en la lucidesa contradictòria de la veu que narra, en els monòlegs del propietari de la fàbrica, en el record de l'experiència juvenil, en el desenllaç. *Ostatges* suggereix reflexos especulars en les violències. Suggereix que, sense consciència verbal, la repetició de patrons de conducta violents, està servida en safata de plata. I deixa parlar llargament els innocents.